

Lekcja 2

8 lipca

WIELKI BOŻY CHRYSTOCENTRYCZNY PLAN

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ef 1,3.

Zakres studium: Ef 1,3-14; 2,6; 3,10; Kol 1,13-14; 1 P 1,18-19; Pwt 9,29.

Wprowadzenie: Lekcja tego tygodnia dotyczy tego, jak Paweł uczył Efezjan (i nas) liczyć otrzymane błogosławieństwa. Liczą się nie tylko te błogosławieństwa, które uważamy za ważne, ale przede wszystkim te, których ludzkość najbardziej potrzebuje. Paweł podkreśla, iż Bóg udzielił nam tych błogosławieństw w Chrystusie. W Nim zostaliśmy wybrani i przyjęci przez Boga. Należymy do Niego, a On jest nasz. Bóg ceni nas i traktuje jak Jego dziedzictwo, a my cenimy Go i czcimy jako nasze dziedzictwo. W Chrystusie otrzymaliśmy przebaczenie i odkupienie. W Chrystusie otrzymaliśmy niezrównany plan zbawienia. W Chrystusie ludzkość ma jedyną szansę na osiągnięcie jedności i zgody. W Chrystusie żyjemy pełnią radości i chwały. Dzięki Chrystusowi otrzymaliśmy pieczęć i przedsmak wiecznego zbawienia. Dzięki Chrystusowi otrzymaliśmy obecność i dary Ducha Świętego. Boże dary są darami duchowymi dlatego, że to Duch Święty nam je przekazuje. Duch Święty przynosi te dary wprost z nieba. Wszystkie te dobrodziejstwa są Bożymi darami dla nas - nie możemy na nie zapracować ani zasłużyć. To Bóg nam ich udziela darmo, z miłości. Wszyscy, którzy przyjmują te dary, są predestynowani przez Boga do zapieczętowania i doświadczenia przedsmaku wiecznych błogosławieństw, które staną się ich udziałem w Jego królestwie.

Tematy lekcji

1. W Chrystusie Bóg udzielił nam licznych darów: wybrania, przyjęcia, odkupienia, przebaczenia, radości zbawienia, jedności i zgody oraz obecności Ducha Świętego jako Bożej rękąmi tego, co nastąpi, kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie.
2. Naszą właściwą odpowiedzią na łaskawe dary Boga są chwała i uwielbienie dla Boga i Chrystusa.
3. Dzięki Duchowi Świętemu doświadczamy przedsmaku naszego przyszłego wiecznego życia.

Część II: Komentarz

Jezus Chrystus, nasz Pan

Musimy zwrócić uwagę na to, w jaki sposób Paweł pisze o naszym Zbawicielu. Rzadko nazywa Go po prostu Jezusem (Ef 4,21). Mówi raczej o Zbawicielu jako „Panu Jezusie” (Ef 1,15), „Panu Jezusie Chrystusie” (Eph 1,2-3.17; 5,20; 6,23-24), „Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Ef 3,11), „Jezusie Chrystusie” (Ef 1,5), „Chrystusie Jezusie” (Ef 1,1; 2,6-7.10-13.20; 3,1.6.21), „Chrystusie” (Ef 1,10.12; 2,5.12-13; 3,4.8.17.19; 4,7.13.15.20.32; 5,1.5.21.23-24.25.29.32; 6,5-6) oraz „Panu” (Ef 2,21; 4,1.5; 5,8.10.17.19.22; 6,7-8.10.21).

Oczywiście jednym z powodów tych nawiązań do naszego Zbawiciela jest cześć, która musi przejawiać się w słowach i postawie każdego chrześcijanina, w tym także chrześcijańskiego teologa. Jednak nawiązania te mają znacznie głębszy sens. Mówiąc o Jezusie jako „Panu”, Paweł wywyższa Go jako zmartwychwstałego Pana Jezusa

Chrystusa, Zbawiciela, w którym mamy zmartwychwstanie z duchowej śmierci w grzechu i przez którego otrzymamy ostateczne fizyczne zmartwychwstanie. Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa i nasze to ważne elementy teologii Pawła, gdyż są istotą Bożego planu odkupienia (np. Ef 2,1-6). Kwestia zmartwychwstania zmienia całe spojrzenie Pawła na życie i zbawienie, a zatem i dla nas powinna być jedną z najważniejszych.

Teologia chwały Bożej

Paweł napisał Ef 1,3-14 w stylu, który możemy nazwać teologią chwały Bożej. Teolodzy zauważają, że chrześcijańska teologia musi się zaczynać od doksolologii (chwały) i kończyć na niej - a więc w gruncie rzeczy cała teologia jest doksolologią. Jako jeden z pierwszych teologów doksolologii Paweł rozwinął teologię, która nie jest chłodnym, czysto racjonalnym, schematycznym i neutralnym opisem pewnych koncepcji. Paweł nie posługuje się też tym doksolologicznym stylem jedynie ze względu na ówczesnie panujący zwyczaj w kwestii pisania listów. Kiedy unieśmiertelnia w swoim liście piękną chrześcijańską teologię mówiącą o tym, kim jest Bóg, czego dla nas dokonał i jak nas miłuje, a także o inkarnacji Jezusa Chrystusa, Jego śmierci i zmartwychwstaniu, oraz radości, pokoju, nadziei i głębokiej przemianie ludzkości w Chrystusie, Paweł żywo rozważa i opisuje najwznioślejsze i fundamentalne cuda tego i przyszłego życia. Dlatego pisząc o tym wszystkim do swoich braci i siostr w Efezie Paweł nie jest w stanie nie wyrazić przy tym chwały i uwielbienia dla wielkiego Boga, o którym pisze.

Dla Pawła Bóg nie jest teologiczną koncepcją, ale naszym Ojcem, Stwórcą i Zbawicielem. Bóg jest pełen miłości, mocy, sprawiedliwości i łaski. Zawsze jest gotowy nas chronić i ratować. Zawsze pragnie nas obdarzać darami i błogosławieństwami, abyśmy w pełni cieszyli się życiem w Jego królestwie teraz i w przyszłości. Jak Paweł mógł pisać o takim Bogu i Jego wielkim zbawieniu, nie wybuchając radosnym uwielbieniem?

Błogosławieństwa z Nieba

Paweł stwierdza, że Bóg jest w pełnym tego słowa znaczeniu Bogiem błogosławieństw. Jednak błogosławieństwa, których nam udziela, nie są jedynie materialne i ziemskie, ale dotyczą duchowej i wiecznej rzeczywistości. Jego najważniejsze błogosławieństwa pochodzą z niebiańskiej dziedziny, Jego dziedziny. Wskazując ten fakt, Paweł poszerza scenę zbawienia. Zbawienie nie jest jedynie doraźnym rozwiązaniem pomniejszego ludzkiego problemu - choć oczywiście rozwiązuje także wiele pomniejszych problemów. Zbawienie zostało dokonane nie w jakimś zakątku świata (choć w fizycznym sensie Jezus umarł w zakątku wszechświata i jednej z pomniejszych prowincji imperium rzymskiego). Według Pawła zbawienie jest procesem toczącym się w skali wszechświata. Tak więc Paweł zabiera nas ku oszalamiającym wyżynom *epouranios* czyli okręgów niebieskich.

Greckie słowo *epouranios* ma kilka znaczeń. Z jednej strony, oznacza to co duchowe i dobre w przeciwieństwie do tego co ziemskie i grzeszne (zob. J 3,12; Hbr 3,1). Z drugiej strony, słowo to odnosi się do wymiarów przestrzeni (1 Kor 15,40-41). Paweł łączy wymiary przestrzeni z wymiarami duchowymi słowa *epouranios* (1 Kor 15,48-49). Na przykład, *epouranios* w Ef 1,3 wydaje się odnosić do duchowej rzeczywistości, w której Bóg błogosławi nas błogosławieństwami danymi nam w Chrystusie. Jednak w tym samym rozdziale Paweł opisuje Niebo jako część przestrzeni poza Ziemią (Ef 1,10). W Ef 1,20 Paweł wiąże *epouranios* z wniebowstąpieniem i intronizacją Chrystusa. Tak więc okręgi niebieskie, o których pisze Paweł, nie są jakimiś

neoplatońskimi sferami rzekomo należącymi do niematerialnego boskiego świata, do którego miałyby się udawać po śmierci nasze bezcielesne, odłączone od ciała duchy.

Zważywszy szerszy biblijny kontekst, wzmianka o „okręgach niebieskich” nawiązuje do bardzo szerokiej biblijnej koncepcji. Z jednej strony, „niebios” oznaczają cały ogromny i piękny wszechświat stworzony przez Boga (Rdz 1,1; Ps 8,4; Ps 19,2; 2 Krn 6,18). Z drugiej strony, *Biblia* przedstawia inne znaczenie „niebios”, bliższe temu, jakie Paweł nadaje im w *Liście do Efezjan*, gdzie nawiązuje do „okręgów niebieskich” w kontekście stworzenia i zbawienia. Kiedy Bóg stworzył wszechświat, nie pozostał poza wszechświatem (*Biblia* nie popiera deizmu). Wybrał wkroczenie we wszechświat jako jego Stwórca, Opiekun i Władca (Ps 11,4) oraz ustanowienie szczególnej, osobistej więzi z istotami stworzonymi na Jego obraz (Rdz 1,26-28). Ta więź jest realizowana na różne sposoby. Między innymi, w swojej wszechobecności Bóg był, jest i będzie obecny w całym wszechświecie (Ps 139,7-8). To znaczy, że możemy się do Niego zwracać wszędzie, w każdej sytuacji, a On wysłucha nas w tym samym czasie i miejscu.

Jednak *Biblia* przedstawia także szczególny sposób, w jaki Bóg spotyka się z mieszkańcami wszechświata i tworzy więzi z nimi. Wielu pisarzy biblijnych podkreśla fakt, iż Bóg wybrał dziedzinę czy miejsce w niebiosach, gdzie ustanowił swój tron na miłości i sprawiedliwości (Ps 103,19-20). W tym miejscu Bóg objawia swoją stałą widzialną obecność i panowanie nad wszechświatem. W tym niebiańskim miejscu i z niego Bóg błogosławi cały wszechświat swoimi opatrnościowymi działaniami płynącymi z miłości. Przy Jego tronie spotyka się z inteligentnymi istotami (Hi 1,6). Tam wszystkie inteligentne istoty we wszechświecie odpowiadają czią i uwielbieniem na obecność, opatrność oraz pełne miłości i sprawiedliwości panowanie Boga.

Biblia kojarzy tron Boga z Jego niebiańską świątynią (Ps 11,4; 103,19-20; por. Wj 25,8-9), Bożym „niebem” i „mieszkaniami” (2 Krn 6,21.23.25.30.33.35.39). W swojej modlitwie podczas poświęcenia jerozolimskiej świątyni Salomon skojarzył świątynię z niebiańskim mieszkaniem Boga (zob. 2 Krn 6,2.18.40-41). Przeciwno panowaniu Boga w niebiańskiej świątyni zwrócił się Lucyfer, oskarżając fałszywie Boga o to, że nie jest miłujący, a Jego charakter i panowanie nie są sprawiedliwe.

W *Liście do Hebrajczyków* Paweł także kojarzy niebiosy z tronem Boga i niebiańską świątynią: „Mamy takiego arcykapłana, który usiadł po prawicy tronu Majestatu w niebie, jako sługa świątyni i prawdziwego przybytku, który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hbr 8,1-2; zob. także Hbr 1,8; 4,16; 9,23-25; 12,2.22-24). Podobnie jak w swoim *Liście do Hebrajczyków*, a także podobnie jak Daniel (Dn 7), Salomon (2 Krn 6) i później Jan (Ap 4-5), Paweł kieruje uwagę swoich adresatów ku niebiańskiemu mieszkaniu Boga, Jego tronowi i niebiańskiej świątyni, z której Bóg błogosławi swój lud wszelkimi błogosławieństwami, jakie zamierzył w swoich pierwotnych planach stworzenia i zbawienia w Chrystusie.

Ilustracja: Ziemnozwarciowy przerywacz obwodu

W przeszłości często dochodziło do fatalnych przypadkowych porażen prądem w gospodarstwach domowych. Aby zapobiec tego rodzaju wypadkom, wyposaża się instalacje elektryczne w ziemnozwarciowe przerywacze obwodu (ZPO). Urządzenie to rejestruje nietypowe zmiany natężenia prądu w układzie i przerywa obwód w ułamku sekundy. Dzięki temu, kiedy dziecko wkłada gwoździe do gniazdka, obwód zostaje przerwany i nie dochodzi do porażenia prądem. Bóg zaplanował stworzenie naszego świata i powołał do istnienia inteligentnych, wolnych ludzi, którzy mieli możliwość odrzucenia Boga i wybrania grzechu. Jednak skutkiem

grzechu (podobnie jak fatalnego porażenia prądem) jest śmierć grzesznika. Bóg ostrzegł Adama i Ewę, że jeśli wybiorą grzech, z pewnością umrą (Rdz 2,17). Ale Adam i Ewa nie umarli natychmiast. Kiedy uświadomili sobie, co zrobili, usiłowali ukryć się przed Bogiem (Rdz 3,6-7). Można powiedzieć, że Adam i Ewa umarli duchowo wskutek grzechu i stali się śmiertelni w dniu, w którym zgrzeszyli.

Jedno i drugie jest prawdą, ale ewangelia, zwłaszcza wyłożona przez Pawła w *Liście do Efezjan*, jest pełniejszą odpowiedzią na pytanie, dlaczego Adam i Ewa nie umarli natychmiast, kiedy popełnili grzech. Według Pawła, przed założeniem świata (Ef 1,4) Bóg wbudował w stworzenie plan bezpieczeństwa, duchowy przerywacz obwodu. Kiedy Adam i Ewa upadli w grzech, powinni byli umrzeć, gdyż chwycili „odizolowane przewody” grzechu. Jednak Adam i Ewa nie umarli natychmiast dzięki temu, iż plan zbawienia powzięty przez Boga przed założeniem świata został niezwłocznie aktywowany. Ten plan opiera się na Chrystusie, a kto wierzy w Chrystusa i pragnie być „w Chrystusie”, zostaje wyzwolony z mocy i skutków grzechu, winy, wyobcowania i śmierci.

Część III: Zastosowanie

1. Zastanówcie się, w jaki sposób jako klasa szkoły sobotniej możecie zorganizować nabożeństwo dziękczynne osobiste, rodzinne i dla całego zboru. Każde z tych nabożeństw może mieć inny temat: (1) dziękczynienie za plan zbawienia i to, jak zmienia on wasze osobiste życie, (2) dziękczynienie za miłość Chrystusa przejawiającą się w waszym osobistym życiu i społeczności, (3) dziękczynienie za przebaczenie przejawiające się w waszym osobistym życiu i życiu wspólnoty.

2. Poproś uczestników lekcji, by rozważyli następujące pytania: Jak budująca jest wasza mowa? Jak treść waszych codziennych rozmów i wpisów na forach społecznościowych świadczy, że zostaliście przemienieni przez łaskę Bożą oraz światopogląd i teologię wywyższonego Chrystusa? W jakim stopniu wpływa na was wieczna rzeczywistość ukazana w niebiańskiej świątyni? W jakim stopniu wasze rozmowy są podobne do tych, jakie zalecał apostoł Paweł? Poproś uczestników lekcji, by zastanowili się, jak powinni rozmawiać z bliskimi, przyjaciółmi, kolegami i przypadkowo spotykanymi ludźmi. Zachęć ich do przemyślenia treści i formy ich emaili i wpisów w mediach społecznościowych. Jak mogą zmienić treść ich osobistych rozmów z bliskimi, przyjaciółmi i kolegami tak, by rozmowy te w większym stopniu dotyczyły Chrystusa i Jego centralnej roli w naszym życiu.

3. W Ef 1,5 Paweł napisał, że Bóg „przeznaczył nas dla siebie do synostwa przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej”. Wielu chrześcijan rozumie to tak, iż apostoł uczy pojęcia predestynacji w tym sensie, iż Bóg wybrał nas do zbawienia, więc nie możemy uczynić nic, by odrzucić Jego wolę czy zmienić Jego decyzję w tej kwestii. Jak uczestnicy lekcji wyjaśniliby ten werset (1) innym chrześcijanom, którzy wierzą w predestynację i (2) niechrześcijanom, którzy zupełnie nie rozumieją tej kwestii?